

merne, gik ned imod Volden — uden at have saa meget som kastet et Strejfblik til den Side, hvorfra Per kom. Men ogsaa dennegang maatte Per smile. Han havde nemlig forinden skimtet hendes Ansigt oppe i Mester Jacobæus' Gadespejl, og han gissede nu, at hun havde set ham gaa ud, og at hun havde staaet deroppe i al sin Puds for at vente paa hans Tilbagekomst.

Men Per havde nu faaet Blod paa Tanden, og han besluttede sig til en dristigere Tilnærmelse. Han lod Trine skaffe ham Underretning om Beliggenheden af den Systue, hvor hun undervistes, og hvornaar hun plejede at gaa derfra, — og en Eftermiddag ved Syvtiden overraskede han hende ved Nørrevold, bedst som hun stod og saae ind ad et Butiksvindu.

Han hilste hende med stor Ærbødighed og udbad sig Tilladelse til at forestille sig for hende, og til hans Forundring viste hun sig ikke fornærmet over hans Paatrængenhed. Det saae ud, som om hun med provinsiel Enfoldighed fandt det ganske naturligt, at to Naboer, der mødtes i den store By, gav sig i Samtale og gjorde hinanden Følgeskab. Helt oprigtig var denne Troskyldighed imidlertid ikke. Hun røbede det selv, da de nærmede sig Nyboder, idet hun pludselig standsede og erklærede, at han nu ikke maatte følge hende længere. Og Per, som vidste, at Mester Jacobæus var en nidkær Mand, der var sig Ansvar for den unge Broderdatter fuldt bevidst, forlangte da heller ikke nogen Forklaring men tog Afsked med Ønsket om et „snarligt Gensyn“.

I den følgende Tid mødtes de nu hyppig paa samme Maade og fulgtes et Stykke hjemad. Ved en stiltiende Overenskomst lagde de dog af For-